

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 139/2014-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 22773/2013 až sp. zn. Rvp 22778/2013, sp. zn. Rvp 22819/2013 až sp. zn. Rvp 22835/2013 a sp. zn. Rvp 22840/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 CoE 116/2013 z 19. augusta 2013, sp. zn. 6 CoE 273/2013 z 27. augusta 2013, sp. zn. 10 CoE 110/2013 z 25. júla 2013, sp. zn. 24 CoE 274/2012 zo 7. augusta 2013, sp. zn. 11 CoE 34/2013 z 23. júla 2013, sp. zn. 10 CoE 70/2013 z 27. júna 2013, sp. zn. 24 CoE 82/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 303/2013 z 28. augusta 2013, sp. zn. 21 CoE 84/2012 z 31. októbra 2012, sp. zn. 24 CoE 83/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 164/2013 z 28. augusta 2013, sp. zn. 10 CoE 96/2013 z 25. júla 2013, sp. zn. 10 CoE 160/2013 z 28. augusta 2013, sp. zn. 24 CoE 84/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 52/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 24 CoE 281/2013 zo 14. augusta 2013, sp. zn. 24 CoE 81/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 24 CoE 80/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 23 CoE 187/2012 zo 16. augusta 2013, sp. zn. 11 CoE 25/2013 z 23. júla 2013,

sp. zn. 21 CoE 88/2012 z 31. augusta 2012, sp. zn. 21 CoE 260/2012 z 31. júla 2013 a sp. zn. 5 CoE 165/2012 z 27. júna 2013, ako aj postupom a uzneseniami Okresného súdu Trnava sp. zn. 29 Er 691/2007 z 30. apríla 2012, Okresného súdu Senica sp. zn. 5 Er 836/2009 z 13. decembra 2012, sp. zn. 5 Er 675/2009 z 21. novembra 2012, sp. zn. 5 Er 256/2007 z 2. januára 2012, sp. zn. 5 Er 259/2008 zo 4. septembra 2012, sp. zn. 5 Er 69/2005 z 24. apríla 2012, sp. zn. 8 Er 330/2003 z 24. septembra 2012, sp. zn. 8 Er 541/2010 z 31. októbra 2012, sp. zn. 8 Er 874/2009 z 31. augusta 2012, sp. zn. 9 Er 135/2007 z 3. septembra 2012, sp. zn. 8 Er 461/2009 z 3. septembra 2012, sp. zn. 9 Er 455/2005 z 2. novembra 2012, sp. zn. 11 Er 544/2008 zo 4. apríla 2012, sp. zn. 8 Er 449/2009 zo 4. septembra 2012, sp. zn. 8 Er 503/2009 z 19. septembra 2012, sp. zn. 8 Er 533/2008 z 24. septembra 2012 a sp. zn. 4 Er 454/2005 z 3. apríla 2012, sp. zn. 13 Er 192/2007 z 30. mája 2012, Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 8 Er 407/2003 z 27. júla 2012, Okresného súdu Skalica sp. zn. 2 Er 279/2008 z 10. novembra 2011, sp. zn. 1 Er 363/2008 z 27. septembra 2011, sp. zn. 2 Er 1343/2008 z 18. októbra 2011 a sp. zn. 3 Er 3271/2008 z 30. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 22773/2013 až sp. zn. Rvp 22778/2013, sp. zn. Rvp 22819/2013 až sp. zn. Rvp 22835/2013 a sp. zn. Rvp 22840/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 22773/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 19. novembra 2013 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 22773/2013 až sp. zn. Rvp 22778/2013) a 21. novembra 2013 (sťažnosti vedené pod sp. zn.

Rvp 22819/2013 až sp. zn. Rvp 22835/2013) a 22. novembra 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 22840/2013) doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 22773/2013 až sp. zn. Rvp 22778/2013, sp. zn. Rvp 22819/2013 až sp. zn. Rvp 22835/2013 a sp. zn. Rvp 22840/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 CoE 116/2013 z 19. augusta 2013, sp. zn. 6 CoE 273/2013 z 27. augusta 2013, sp. zn. 10 CoE 110/2013 z 25. júla 2013, sp. zn. 24 CoE 274/2012 zo 7. augusta 2013, sp. zn. 11 CoE 34/2013 z 23. júla 2013, sp. zn. 10 CoE 70/2013 z 27. júna 2013, sp. zn. 24 CoE 82/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 303/2013 z 28. augusta 2013, sp. zn. 21 CoE 84/2012 z 31. októbra 2012, sp. zn. 24 CoE 83/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 164/2013 z 28. augusta 2013, sp. zn. 10 CoE 96/2013 z 25. júla 2013, sp. zn. 10 CoE 160/2013 z 28. augusta 2013, sp. zn. 24 CoE 84/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 52/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 24 CoE 281/2013 zo 14. augusta 2013, sp. zn. 24 CoE 81/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 24 CoE 80/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. 23 CoE 187/2012 zo 16. augusta 2013, sp. zn. 11 CoE 25/2013 z 23. júla 2013, sp. zn. 21 CoE 88/2012 z 31. augusta 2012, sp. zn. 21 CoE 260/2012 z 31. júla 2013 a sp. zn. 5 CoE 165/2012 z 27. júna 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“), ako aj postupom a uzneseniami Okresného súdu Trnava sp. zn. 29 Er 691/2007 z 30. apríla 2012, Okresného súdu Senica sp. zn. 5 Er 836/2009 z 13. decembra 2012, sp. zn. 5 Er 675/2009 z 21. novembra 2012, sp. zn. 5 Er 256/2007 z 2. januára 2012, sp. zn. 5 Er 259/2008 zo 4. septembra 2012, sp. zn. 5 Er 69/2005 z 24. apríla 2012, sp. zn. 8 Er 330/2003 z 24. septembra 2012, sp. zn. 8 Er 541/2010 z 31. októbra 2012, sp. zn. 8 Er 874/2009 z 31. augusta 2012, sp. zn. 9 Er 135/2007 z 3. septembra 2012, sp. zn. 8 Er 461/2009 z 3. septembra 2012, sp. zn. 9 Er 455/2005 z 2. novembra 2012, sp. zn. 11 Er 544/2008 zo 4. apríla 2012, sp. zn. 8 Er 449/2009 zo 4. septembra 2012, sp. zn. 8 Er 503/2009 z 19. septembra 2012, sp. zn. 8 Er 533/2008 z 24. septembra 2012, sp. zn. 4 Er 454/2005

z 3. apríla 2012 a sp. zn. 13 Er 192/2007 z 30. mája 2012, Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 8 Er 407/2003 z 27. júla 2012, Okresného súdu Skalica sp. zn. 2 Er 279/2008 z 10. novembra 2011, sp. zn. 1 Er 363/2008 z 27. septembra 2011, sp. zn. 2 Er 1343/2008 z 18. októbra 2011 a sp. zn. 3 Er 3271/2008 z 30. mája 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenia okresných súdov“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči sťažovateľke sa stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách obsahujúce tzv. rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Následne boli na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných v týchto konaniach začaté exekučné konania. V ďalších prípadoch boli na základe splnomocnenia udeleného dlžníkmi pri podpise úverovej zmluvy spísané splnomocnencom dlžníkov notárske zápisnice, ktoré sa taktiež stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých boli v prospech sťažovateľky začaté exekučné konania. V priebehu exekučného konania bolo uzneseniami okresných súdov v sťažovateľkou napadnutých konaniach rozhodnuté o zastavení prebiehajúcich exekučných konaní. Krajský súd na odvolania sťažovateľky svojimi rozhodnutiami potvrdil napadnuté uznesenia okresných súdov ako vecne správne.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti označených okresných súdov a krajského súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania. Za relevantné pochybenie v postupe označených okresných súdov a krajského súdu sťažovateľka považuje predovšetkým skutočnosť, že o zastavení uvedených exekučných konaní bolo rozhodnuté bez toho, aby bolo predtým prerušené konanie, resp. rozhodnuté o návrhu sťažovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) z dôvodu

potreby podania žiadosti Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Zároveň poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmavania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, podľa čl. 47 charty, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, zruší napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu a vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, podľa čl. 47 charty, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresných súdov a krajského súdu.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 22773/2013 až sp. zn. Rvp 22778/2013, sp. zn. Rvp 22819/2013 až sp. zn. Rvp 22835/2013 a sp. zn. Rvp 22840/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe

sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K neprípustnosti sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 22840/2013

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

Porovnaním sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 22833/2013 a sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 22840/2013 ústavný súd zistil, že nimi sťažovateľka namieta postupy Okresného súdu Skalica a krajského súdu v totožných súdnych (exekučných) konaniach a žiada v nich vysloviť porušenie tých istých základných práv, priznať rovnakú sumu finančného zadost'učinenia a priznať úhradu trov konania. V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 22833/2013 navyše sťažovateľka žiada vysloviť porušenie aj ďalších práv vyplývajúcich z ústavy, resp. z dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že začatie konania pod sp. zn. Rvp 22833/2013 bráni tomu, aby vo veci prebiehalo ďalšie konanie vedené pod sp. zn. Rvp 22840/2013. Uvedené zistenie odôvodňuje odmietnutie sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 22840/2013 ako neprípustnej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže tým došlo k naplneniu dôvodu neprípustnosti zakotvenému v § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 22833/2013 obsahuje rozsiahlejšiu argumentáciu, ako aj formuláciu petitu ako sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 22840/2013.

II.C K namietanému porušeniu označených základných práv napadnutými uzneseniami okresných súdov a im predchádzajúcim postupom

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenia okresných súdov, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolania ako riadne opravné prostriedky (čo sťažovateľka aj využila), a preto sťažnosti v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.D K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a im predchádzajúcim postupom

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010). Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi

všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a to či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučných titulov, ktorými boli rozhodcovské rozsudky rozhodcovského súdu, resp. notárske zápisnice obsahujúce právny záväzok.

Ústavný súd po preskúmaní sťažností zistil, že argumenty sťažovateľky sú v podstate totožné s jej argumentmi, ktoré použila v stovkách iných sťažností, ktoré už riešil ústavný súd tak, že ich vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu potvrdzujúcim rozhodnutia okresných súdov o zastavení exekúcie odmietol ako zjavne neopodstatnené. Sťažovateľka označila len iné konania krajského súdu, postupom ktorého malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv. Zo skoro totožnej argumentácie sťažovateľky uvedenej v jej sťažnostiach možno vyvodíť, že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia veci krajským súdom, obdobné závery, ako vo veciach, ktoré už boli ústavným súdom preskúmané a rozhodnuté.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky, v ktorých vyslovil, že okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku.

V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá je sťažovateľke známa aj z napádaných rozhodnutí krajského súdu v obdobných právnych veciach (napr. R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998 a R 72/1998 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Pri predbežnom prerokovaní týchto sťažností sa teda ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, napr. uzneseniach sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, č. k. IV. ÚS 299/2012-16 zo 7. júna 2012 sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 303/2012 z 5. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 377/2013 z 26. júna 2013 a sp. zn. III. ÚS 386/2013 z 28. augusta 2013, ako aj ďalších rozhodnutiach, ktoré skončili odmietnutím rovnakých a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o vyhlásení exekúcií za neprípustné a jej zastavení v stovkách prípadov, pretože rozhodcovské rozsudky alebo notárske zápisnice, na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilými exekučnými titulmi na vedenie exekúcií.

V označených uzneseniach ústavný súd odpovedal aj na argumentáciu sťažovateľky o pochybení v postupe okresného súdu a krajského súdu spočívajúcom v zastavení uvedených exekučných konaní bez toho, aby bolo predtým rozhodnuté o jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP z dôvodu potreby podania žiadosti Súdnemu dvoru na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ako aj na argumentáciu sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej, resp. pred posúdením splnomocnenia udeleného povinným ako absolútne neplatného, nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka

odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013.

Keďže sťažovateľke sú už z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu notoricky známe dôvody, pre ktoré ústavný súd iné jej obdobné sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené, nepovažuje za účelné uvádzať podrobnejšie argumenty, pre ktoré dospel k rozhodnutiu vyplývajúcejmu z 2. bodu výroku tohto uznesenia, a v tejto súvislosti odkazuje na odôvodnenie uvedených rozhodnutí ústavného súdu vydaných v obdobných sťažovateľkiných veciach.

Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu a napadnutým uzneseniam krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2014